

Zadržení neofašistů - mladičkého Stefana ukazuje šipka. Později tuto dobu zhodnotil takto: „V mladických letech jsme v komunistovi ze sousedství viděli svého nepřítele. Taková hloupost! Moc je úplně jiná věc, nadnárodní, jako Mezinárodní světový fond, Světová banka a globální obchod.“ (v černém roláku a dioptrických brýlích
Mario Merlino)

Autor: Karel Veliký

- se svázanými křídly; z Říma na Altiplanu!

Stefano Delle Chiaie, *bombardiere di Roma*! Novináři bez zodpovědnosti ho spojují snad se všemi největšími italskými bombovými atentáty od konce šedesátých let (**Piazza Fontana**) do začátku osmdesátých (Bologna). Měl se tak podílet na tzv. „strategii napětí“ a kontrarevoluční „infiltraci levice“. Při pokusu „černého knížete“ **Borgheseho** o státní převrat („**Golpe Borghese**“) v prosinci 1970 údajně velel coby jeho „dauphin“ padesátičlennému komandu, které již i tajně (v noci) obsadilo ministerstvo vnitra; v létě téhož roku měl pomáhat rozdmýčkovat lidovou vzpuru v Reggio Calabria. V politickém exilu byl prý činný ve frankistických jednotkách bojujících proti („teroristickému“) separatismu ETA, poté působil při několika jihoamerických vojenských vládách, včetně té generála Pinocheta, coby žoldněř a politický poradce. Tento expresivní mediální obraz, vymalovaný senzacechtivostí či

stranickostí tisku s jeho bezohledným cynismem i bezmyšlenkovitou lhostejností, záhy pronikl do odborných prací o politickém extremismu a udržuje se v něm dodnes, třebaže po několika soudních procesech, z nichž „římský bombardák“ nakonec vyšel s osvobozujícím rozsudkem, jeho (krvavé) barvy i (černé) tahy značně vybledly. Nicméně na wiki nálepka „**black**“ či „neo-fascist terrorist“ drží přepevně a pro orientaci lidiček v ustavené soustavě to postačuje. Naše črta bude podstatně střízlivější, věcnější, až na závěr její monochrom bez tajemství zabarvíme delší osobní vzpomínkou portrétovaného.

Stefano Delle Chiaie (13. září 1936 – 9. září 2019)

Stefano Delle Chiaie (13. září 1936 – 9. září 2019) vstoupil ve čtrnácti do mládežnické organizace Italského sociálního hnutí (Movimento Sociale Italiano, MSI). Pro jeho drobnou postavu mu tam přezdívají Caccola – Bobek. Když v polovině padesátých let vedení MSI přešlo z revolučních, socializačních a proevropských pozic na parlamentní, atlantistické a proizraelské, Caccola je spolu s evoliánskou frakcí **Pina Rautiho** opouští. Avšak ani ryze

studijní zaměření Rautiho prvotního Nového řádu (Centro Studi Ordine Nuovo) mu po čase nevyhovuje, a to natolik, že v osmadvaceti zakládá vlastní skupinu Mladý národní předvoj (**Avanguardia Nazionale Giovanile**, ANG), se kterou hodlá nepříteli čelit přímo, tváří v tvář, tělo na tělo. A protože levice, egalitáři všech odstínů, od anarchokomunistů po levé demokraty, má nejen v kultuře, ale i v ulicích obrovskou číselnou převahu, těžištěm „politické přípravy“ je zvyšování tělesné zdatnosti, zatímco cílem „politické práce“ potírání levičáckých projevů ve veřejném prostoru. Stefano: „Když jsem pak ve svých procesech slyšel mluvit soudce o ‚fašistickém násilí‘, bylo pro mě obtížné jim vysvětlovat, že ve fyzických srážkách jsme si vydobývali každý kousek předměstí. Násilí bylo naší zbrojí.“

Příručka politického boje. Symbolem Avanguardia Nazionale je runa Odal – dědictví. Hymna AN je melodikou inspirována německou Panzerlied. Obě jasně napovídá, že AN se více než k domácímu fašismu hlásila k odkazu německého nacionálního socialismu. Stala se také prvním italským politickým hnutím, které voliče nabádalo, aby při volbách vhažovali prázdné lístky – výraz opovržení nacifašismu k demokracii: „syfilidě ducha“.

Tato činnost – *squadrismus* – skupině vynese do roku 1963 tolik trestních oznámení, opakovaných zatčení, věznění a dalších postihů, že se o dva roky raději sama formálně rozpustí. V pětadesátém se ale vůdce předvoje účastní semináře v římském hotelu **Parco dei Principi** na téma „Revoluční války“. A právě od tohoto setkání vede podle všemožných publicistů, angažovaných i bulvárních, „tenká černá nit“ (*sottile linea nera*) k „černé síti“ (*trama nera*) spiknutí „olověných let“ (**anni di piombo**) – úplný muštr konspiračních teorií! Faktem je, že mnozí *camerati* z rozpuštěné skupiny pokračují v činnosti, nakolik jejich *militanza* zůstává spontánní, anebo zda je teď řízena zástupci kontrarozvědky či jinými mocenskými složkami v pozadí (v rámci operace CIA Chaos či Gladio – *stay-behind?*), to si odtud netroufáme posuzovat. V osmašedesátém se ex-avanguardisti každopádně bijí v předních řadách na vzbouřených fakultách i před francouzským vyslanectvím (na podporu „vzpourey z Nanterre“) s pořádkovými silami demoliberalního soustavy a Stefano se sbližuje s knížetem Borghesem, jedním z největších válečných hrdinů fašistické Itálie, který právě založil Národní frontu (Fronte Nazionale), složenou hlavně z veteránů Italské sociální republiky (Repubblica Sociale Italiana, RSI), neboť již nedokázal nečinně přihlížet vystupování parlamentních politických stran: „Je to odporné divadélko, ohnisko korupce a rozkladu národa. Strany se angažují pro vysloveně kořistnické zájmy a dokonce jednájí ve prospěch cizích mocností.“ Jenže když pak militanti AN v sedmdesátém roce bojují na barikádách v Reggio, Stefano již mezi nimi není. Odjel ze země, jelikož mu v souvislosti s pumovým atentátem z 12. prosince 1968 v bance na milánském Piazza Fontana hrozí trestní stíhání za křivé svědectví – s několika ilegálními návraty bude tento exil trvat sedmnáct let.

Do šestasedmdesátého žije ve Španělsku. Jak doma režimní represe sílí, madridská kolonie italských neofašistů roste. Stefano se tu postupně setkává nejen s mnohými kamarády a dalšími spolubojovníky, s knížetem Borghesem, disidenty z Politického hnutí Nový řád (Movimento Politico Ordine Nuovo, MPON), uprchlíky z řad obnovené AN (tentokrát již bez přívlastku „mladá“). 1] Seznamuje se tu osobně také se slavnými veterány (Otto Skorzeny, **Léon Degrelle**, **Horia Sima** aj.) a jejich prostřednictvím zase s významnými politiky jako Juan Perón a Augusto Pinochet. I z toho důvodu již do roka po smrti generalissima Franca odlétá před demokratizací země do Jižní Ameriky... Z akcí ve Španělsku je dobře doložená jeho podpora prince Sixta Jindřicha Bourbonso-Parmského proti karlistické frakci jeho bratra Karla Huga, která po generalissimově skonu hodlala kooperovat s rudými egalitáři (viz tzv. Montejurské krveprolití). Méně jasné jsou kontakty s Aginter Presse, v Santiagu de Chile měl nicméně pokračovat v jejím způsobu vedení „psychologické války“ ve spojení s „přímou akcí“, a to v rámci „Operace Kondor“. Ale již v sedmasedmdesátém je nakrátko v poperónské Argentíně a v roce 1978 začíná své „bolivijské dobrodružství“. I tamější neofašisté se totiž hodlají podílet na státní politice: „Byli to *camerati* jako my, mysleli jako my. Došlo ke spojení záměrů a představ, takže jsme se ani necítili jako cizinci. Sdíleli jsme sny a politické analýzy. Bez snů člověk nežije,“ vysvětluje Delle Chiaie po letech novinářům. A jakožto veliký snílek dodává, že jsou to právě velké sny, co utváří dějiny. O jednom z nich je i přesvědčen, že se uskutečnil: bolivijská revoluce! 2] „Byla to pravá symbióza mezi lidem a armádou, devadesát procent bolivijských ozbrojených sil totiž vzešlo z *campesinos*, synů náhorní plošiny, indiánů. Nebyla to revoluce oligarchické menšiny, jenže trvala jen krátce, neboť její iluze zničily nadnárodní zájmy.“

V Bolívii se však Stefano především opět shledal „s odkazy předků na svou představu fašismu“. Nacházel tam symboly, které provázely jeho mladický politický růst. Po bolivijské revoluci doprovázel na náhorní rovinu mezi předkolumbovské trosky různé zahraniční delegace (mj. tehdejšího prezidentského kandidáta Ronalda Reagana). A pokaždé se prý sám ponořil do symbolů, které upomínají na společný původ civilizace: sluneční kult, čelenky-svatozáře, žezla-osy, dravec-puma jako síla, architektura jako monument – a moc. Delle Chiaie věří v Tradici: „V Bolívii existovaly velice silné esoterické spolky. Velice pokročilé, co se znalostí týče.“ Rozvádět to ovšem ani po letech nehodlal: „Mohu jen říci, že jejich zkušenosti mě fascinovaly.“ Odkazuje toliko na Ottu Rahna, na „sugesce, které svým způsobem kopírují jeho vlastní politickou vizi“. Hlavně ale vzpomíná na své sblížení s indiány:

„Jednoho dne jsem přišel na ministerstvo vnitra. Zaujal mě indián sedící u vchodu. Druhý den tam byl zase. Třetí den jsem k němu přistoupil a zeptal se, na co čeká. Neuměl španělsky. Přišel důstojník *carabineros* (četníků)

„Dnes se cítím nepříjemně,
často vyloženě špatně a
nesouhlasím téměř se vším.“

a tlumočil. Muž odpověděl, že jeho kmen dostal spoustu stavebního materiálu a domácích potřeb. Armáda takovou pomoc místnímu obyvatelstvu poskytovala často. Problém byl v tom, že kmen nevěděl, jak všechny ty věci dopravit do hor. A tak tam čekal na přijetí ministrem, aby ho požádal o nákladák, na který všechny ty věci naloží. Šel jsem za ministrem a oznámil mu: „Je tu někdo, kdo čeká už tři dny, aby si s tebou promluvil.“ Indián byl přijat a všechno se vyřešilo. O dva nebo tři dny později mě přišel vyhledat jeden mladý domorodec. Ptal se po mně a našel mě. Přišel, aby mi vyřídil poděkování od svého otce, náčelníka kmene, a pozval mě na Altiplanu, náhorní plošinu, abych se seznámil s jejich komunitou. Jel jsem tam džípem, byl jsem přijat se všemi poctami, jedl jejich kuřecí polévku a poznal pravou povahu indiánů. Když tihle lidé sešli do města, měli netečný výraz. Při oficiálních příležitostech sice tleskali, ale s naprostým odstupem od dění. Tady to najednou bylo úplně jiné. Nejprve došlo k zastoupení mezi pověřencem kmene jmenovaného vládou, a přirozeným vůdcem, pravým náčelníkem, který velel bez autoritářství. Bylo to nejlepších sedm dní mého života.“

(...) Realita, ve které jsem vyrůstal a dělal politiku, byla úplně jiná,“ přiznával militante nazional-rivoluzionario na sklonku života.

Mýlí se, kdo si snad Delle Chiaie představuje, jak projíždí La Pazem, účastní se domorodých obřadů a prochází se mezi hliněnými chýšemi komunity v Tiwanaku v uniformě. „Nikdy jsem se za vojáka nepřevlékal,“ usmívá se. Ke konci devadesátých let, kdy takto o svých zahraničních zkušenostech poprvé vyprávěl pro veřejnost, do těchto andských zemí (jak moc se slovo Andy podobá slovu Eden!) již dlouho nevkočil; Itálii neopouštěl, neměl ani cestovní pas. Ve vzpomínce se však do Bolívie, do dalekého města La Paz, místa „plného kouzel“, stejně jako celá náhorní plošina, která jej obklopuje, čtyři tisíce dvě stě metrů nad mořem, nejednou vracel.

Snímek ze Stefanova pohřbu. Uprostřed v rudém triku AN Bruno di Luia (nar. 1943), povoláním kaskadér – mihl se i v několika filmech, promítaných u nás: Valachiho svědectví (1972), Corleone (1978), Od Corleone až po Brooklyn (1979). Jeho starší bratr Serafino, člen Římského tradicionalistického hnutí (Movimento Tradizionale Romano), patřil k zakladatelům AN. V letech 1976-81 vedl tradicionalistické knihkupectví a poté nakladatelství I Libri del Graal.

Ve dvaosmdesátém, po nových výpovědích těch, kteří se po letech věznění rozhodli spolupracovat s úřady, byl v rodné zemi na bývalého předáka AN vydán zatykač kvůli Piazza Fontana, „matce všech pumových atentátů“ z Itálie těžkých let, tentokrát již za spoluúčast. V srpnu téhož roku se ho najatí francouzští žoldnéři pokusí v Bolívii poprvé zatknout. Díky varování jednoho z nich a s pomocí několika bývalých avanguardistů se mu však ještě podaří uniknout do venezuelského Caracasu. (Jeden z nich, Pierluigi Pagliai, tolik štěstí neměl – tým složený z italských a amerických agentů rozvědky ho při zatýkání postřelil tak těžce, že po převozu do Itálie na následky zranění zemřel.) Avšak po pěti letech stále obtížnějšího přežívání se zde sám nechá zatknout, aby byl vydán do Itálie. Doba se změnila. Ve dvou soudních procesech je nakonec zproštěn viny (1989 a 1991) jak z účasti na ozbrojeném spiknutí, tak z podvrtného spolčování. V odvolacím řízení jsou rozsudky potvrzeny.

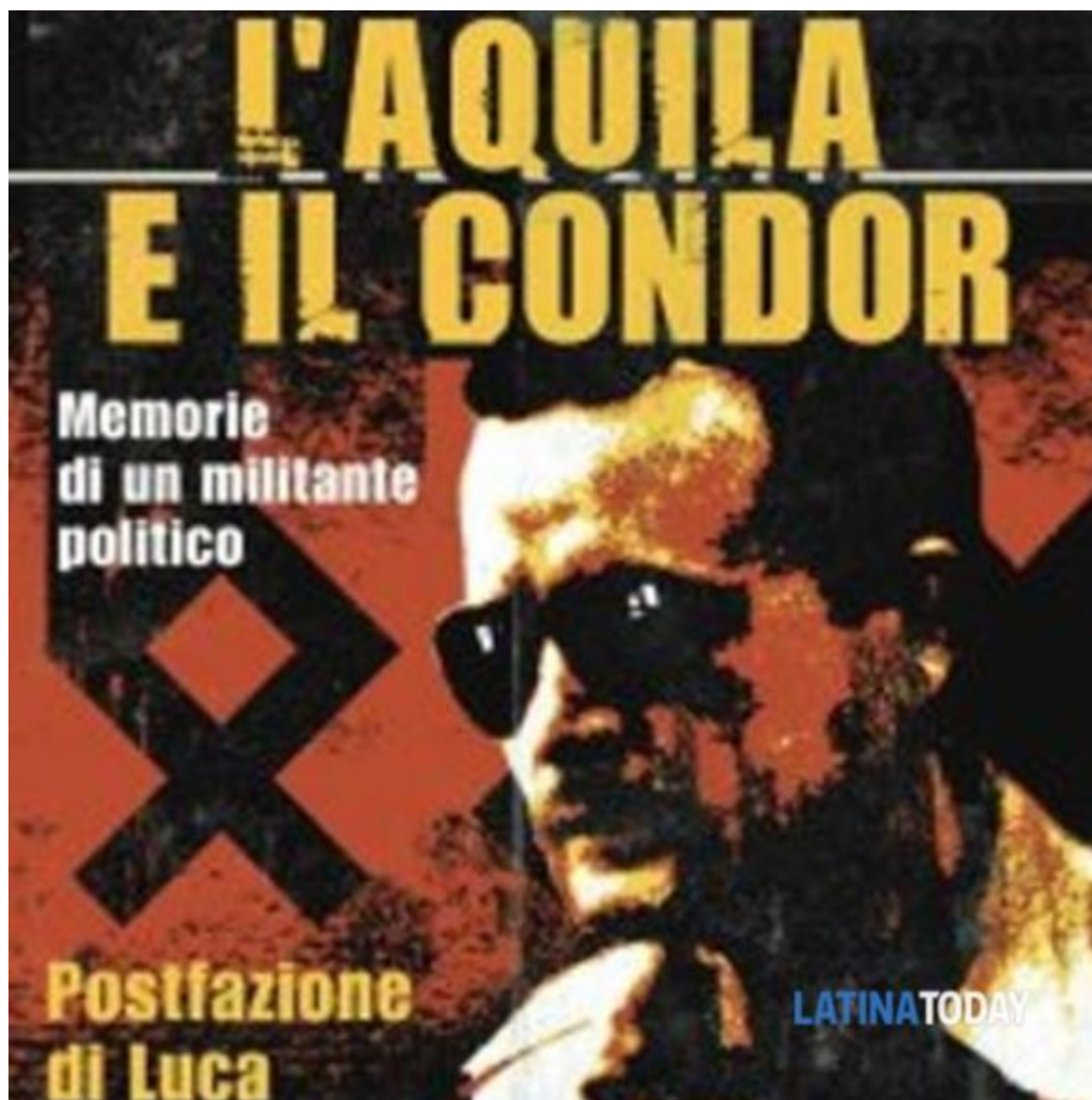
Svou politickou a životní zkušenost následně shrne do dvou knih: *Un meccanismo diabolico. Stragi, servizi segreti, magistrati* (Edizioni PubliCondor, 1995), *L'Aquila e il Condor. Memorie di un avventuriero politico* (Sperling & Kupfer, 2012). Celkové vyznění: avanguardisti se sami stali nástrojem parlamentních her (koncept „protichůdných extremismů“, *opposti estremismi*) a prostředkem „politického vydírání“ („jsme hrozni, to ano, ale když tu nebudeme my, přijde ještě něco horšího: fašismus“). Jen u memoárů však nezůstane: zakládá tiskovou agenturu a vydavatelství PubliCondor, pořádá setkání historických osobností mimoparlamentní pravice (Forum Nazionale popolare), následně dokonce i krátkodechou politickou iniciativu (Lega Nazionale Popolare), hnutí, které se proti vykutálenému parlamentnímu středu opět pokusilo (takticky) sjednotit vyhraněné zástupce krajní pravice a krajní levice (není to však ideologie, co tyto lidské typy podstatně rozděluje, bude to už nukleová kyselina, nositelka genetické informace:)

Stefano Delle Chiaie umírá v Římě 9. září 2019, několik dní po svých třiaosmdesátých narozeninách.

Poznámky DP:

1] Avanguardia Nazionale byla obnovena v roce 1970. V severní Itálii se mnozí avanguardisti záhy neformálně připojili k jiným hnutím odporu. Byli v „černém zákopu“ (*trincea nera*) na **náměstí San Babila**, v Hnutí revoluční akce (Movimento di Azione Rivoluzionaria, MAR) Carla Fumagalliho, bývalého partyzána, což mj. vedlo k přestřelce (sparatoria di Pian di Rascino), ze které pak filmaři udělali úplnou bitvu (viz La Polizia accusa: Il Servizio Segreto Uccide) atp. V roce 1976 byla AN soudně rozpuštěna.

2] Jakkp o této „bolivijské revoluci“ informují Wikipedie? „Dne 17. července 1980 provedl generál Luis García Meza za podpory polovojenských jednotek naverbovaných nacistickým zločincem Klausem Barbiem (aka Klaus Altmann) a italským teroristou Stefanem Delle Chiaiem (aka Alfredo) státní převrat, při němž svrhl prozatímní ústavní prezidentku Lidii Gueiler Tejadu a zabránil tak vítězi voleb Hernánu Silesovi Zuazovi v nástupu do prezidentského úřadu. Vláda Garcíi Mezy se vyznačovala brutálními represemi vůči jeho odpůrcům, zatýkáním, vraždami a nucenými zmizeními, které řídilo ministerstvo vnitra vedené Luisem Arcem Gómezem. Skupině zaměstnávané ministerstvem vnitra se přezívalo ‚obchodníci se smrtí‘. Omezená podpora obyvatelstva a mezinárodního společenství, stejně jako důkazy o napojení na obchod s drogami, vedly v roce 1981 k faktickému pádu vlády. V roce 1982 padla vláda poslední vojenské junty.“ Text především neuvádí plné generálovo jméno: Luis García Meza Tejada byl bratrancem prozatímní prezidentky, která se stala místopředsedkyní *Frente Revolucionario de Izquierda*, revoluční levicové fronty ustavené v roce 1978 a složené z marxisticko-leninské strany bolivijských komunistů, strany národní levice, revoluční dělnické strany a trockistických skupin. Proti levicovým intelektuálům, zastupujícím domácí menšinu dělníků a horníků, avšak opírajícím se o světovou prestiž „sovětského tábora“, se bolivijské neofašisté přidali ke konzervativcům, generalitě a statkářům, vrstvou spjatou s rolnickou či pasteveckou většinou a vládnoucí jí. Ta se opírala o „americký imperialismus“, který bránil dalšímu pronikání marxisticko-leninských a trockistických ideologií do své geopolitické (kontinentální) sféry. A obdobně jako kdysi ve Španělsku a Portugalsku tamní fašisté, ani neofašisté v Bolívii (a na Ukrajině?) nedokázali své (nacionální) záměry a (sociální) představy prosadit ani vůči soukromým, natož pak nadnárodním zájmům...

Stefano Delle Chiaie - Orel i kondor